

ANEXA 46

ROMÂNIA
CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Decizia nr.2562

Dosar nr. 413/2002

Ședința publică din 29 mai 2003

Completul compus din:

Cornelia Silvia Marica	- Președinte
Ioan Griga	- Judecător
Mădălina Cristina Buta	- Judecător

Magistrat asistent	: Mihai Dumitrașcu
Procuror	: Irina Kuglay

.....

La 8 mai 2003 s-au luat în examinare recursurile declarate de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Bacău, inculpata Roșca Mariana, Roșca Virgiliu și terțul cumpărător Cardoso Viorel împotriva deciziei penale nr.24 din 11 decembrie 2001 a Curții de Apel Bacău.

Dezbaterile au fost consemnate în încheierea din data de 8 mai 2003, iar pronunțarea deciziei s-a amânat la 22 mai 2003 și 29 mai 2003.

• CURTEA •

Asupra recursurilor de față;

În baza lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin sentința penală nr.24 din 11 decembrie 2001 Curtea de Apel Bacău a dispus în baza art.254 alin.1 și 2 Cod penal cu aplicarea art.41 alin.2 din Codul penal, prin schimbarea încadrării juridice conform art.334 Cod procedură penală din art.254 alin.1,2 Cod penal pentru două infracțiuni în formă continuată de luare de mită, condamnarea inculpatei *Roșca Mariana*, fostă judecător la Tribunalul

Oradea, la 2 pedepse de câte 10 ani închisoare fiecare și la pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art.64 lit.a și b din Codul penal pe durata de câte 8 ani fiecare.

În baza art.246 Cod penal combinat cu art.248¹ Cod penal pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor în formă calificată, cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal, condamnarea inculpatei la 6 ani închisoare și la pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzută de art.64 lit.a și b Cod penal pe durata de 4 ani.

În baza art.33 lit.a – 34 lit.b Cod penal s-a dispus aplicarea pedepsei celei mai grele de 10 ani închisoare pe care o sporește cu 1 an închisoare.

În baza art.35 alin.3 Cod penal s-a aplicat inculpatei pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art.64 lit.a și b Cod penal pe durata de 8 ani, în final inculpatul având pedeapsa de executat 11 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art.64 lit.a și b Cod penal pe durata de 8 ani.

S-au interzis inculpatei exercițiul drepturilor prevăzute de art.64 Cod penal pe durata și în condițiile prevăzute de art.71 din Codul penal.

În temeiul art.350 Cod procedură penală s-a menținut măsura arestării preventive a inculpatei.

Conform art.254 alin.3 și art.118 lit.d din Codul penal s-a dispus confiscarea specială de la inculpată a sumei de 956.000.000 lei și a fost obligată la plata acestei sume către stat.

S-au menținut sechestrele asiguratorii dispuse asupra bunurilor imobile ale inculpatei, reținându-se că partea civilă APAPS București nu s-a constituit parte civilă.

A fost admisă cererea părții civile Talpoș Ioan și ca urmare, s-a dispus anularea contractului de vânzare-cumpărare autentificat la nr.3528 din 5 septembrie 2000 de notarul public Lucian Floarea din Oradea și în temeiul art.170

Cod procedura penală a restabilit situația anterioară infracțiunii prin repunerea S.C.Multimec SA Marghita, a cumpărătorului Cordoș Viorel și a părții civile Talpoș Ioan în situația anterioară vânzării.

S-a menținut măsura indisponibilizării activelor SC Multimec SA Marghita și în baza art.191 Cod procedură penală a fost obligată inculpata la 30.000.000 lei cheltuieli judiciare.

Pentru a se pronunța astfel, instanța de fond a reținut că inculpata a îndeplinit funcția de judecător la Tribunalul Bihor – Secția civilă, atribuindu-i-se, din ianuarie 1999 și calitatea de judecător sindic, fiindu-i repartizate printre altele S.C. „AVÎNTUL” SA Oradea și SC „MULTIMEC” SA Marghita aflate în lichidare judiciară.

Ca judecător sindic, inculpata controla și stabilea retribuirea lichidatorilor judiciari, având competența de a-i schimba din funcție în condițiile legii.

În aceste condiții la începutul lunii aprilie 1999 inculpata i-a pretins lichidatorului judiciar Buda Dindelegan Valeriu numit în această funcție la 18 decembrie 1998 la S.C. „AVÎNTUL” SA Oradea să-i achite 1/3 din sumele încasate, cerere formulată imperativ și categoric, dându-i de înțeles că aceasta este condiția menținerii în funcție.

Constrâns astfel, partea vătămată care deja își începuse activitatea și avea tot interesul să fie plătit pentru munca efectuată și menținerea în continuare ca lichidator judiciar, a acceptat singura opoziție fiind asupra cotei stabilite de inculpată pe care a redus-o la numai 30 % din sumele încasate, pretenție pe care inculpata a admis-o.

În aceste împrejurări, în mod repetat, inculpata a primit în total suma de 750 milioane lei, din care parte i s-au adus la locul de muncă și alte sume la diferite puncte de întâlnire pe care le comunica părții vătămate sau chiar la domiciliul său.

- Astfel, la 9 aprilie 1999, în urma cererii sale exprese, Buda Dindelegan Valeriu i-a adus acasă 100.000.000 lei, după ce inculpata îi semnase anterior primul ordin de plată de 180.000.000 lei (30 martie 1999).

Partea vătămată a ridicat în ziua precedentă de la B.R.D. Oradea 150.000.000 lei, cu ordinul de plată, din care a achitat inculpatei cei 100.000.000 lei preinși, cu mențiunea că are nevoie urgentă de ei, urmând a se regla în contul plăților viitoare suma procentuală datorată conform înțelegerii.

- La 23 iunie 1999, după ce inculpata a semnat un alt ordin de plată pentru 208 milioane lei, a pretins pentru ea suma de 75 milioane lei. Banii au fost eliberați a doua zi la cererea părții vătămate cu CEC nr.00404753 și achitați inculpatei care a venit personal după ei, cu mașina proprietate în fața blocului unde locuiește partea vătămată.

- La 14 ianuarie 2000, inculpata i-a cerut suma de 100.000.000 lei, bani ce i s-au dat în biroul ei, unde partea vătămată s-a dus cu mașina condusă de martorul Bocioc Augustin, în birou aflându-se și Bereczky Iosif.

- La data de 17 aprilie 2000, în timp ce partea vătămată era în biroul ei, inculpata i-a comunicat că trebuie să-i dea banii „ce i se cuvin” și a doua zi, aflându-se la S.C. „AVÎNTUL” SA Oradea i-a cerut telefonic să vină urgent la ea în birou.

Partea vătămată a plecat supărat la tribunal, fiind dus cu mașina de martorul Bocioc Augustin, care deja era în cunoștință de cauză.

În biroul ei, inculpata i-a prezentat biletul aflat în original la fila 152 din dosarul de urmărire penală, cu calculul sumei considerate de plată, respectiv i-a pretins suma de 464.639.800 lei.

De această dată, partea vătămată a reacționat cu nervozitate considerând exagerate pretențiile inculpatei, l-a sunat pe Bereczky Iosif cerându-i să verifice socoteala, ajungând la cifra considerată datorată de numai 375.000.000 lei.

În prezența martorului Bocioc Augustin, cei doi au refăcut calculul, apoi partea vătămată a scos de la bancă 400.000.000 lei, pe care cu ajutorul martorului i-a dus în mașină, banii fiind introduși în sacose de plastic, cu care au ieșit din incinta băncii.

Martorul a lăsat partea vătămată la el acasă și i-a dus sacosele cu banii în apartamentul lui, după care a plecat.

În aceeași zi Buda Dindelegan Valeriu a plecat cu cei 375.000.000 lei la locul indicat de inculpată (între benzinărie și Camera de Comerț) și i-a înmănat acesteia care a sosit cu mașina sa personală și i-a luat.

În luna iunie 2000, inculpata i-a solicitat ca avans din încasările viitoare 100.000.000 lei, bani care au fost achitați, iar în iulie 2000, sub formă de împrumut încă 100.000.000 lei, de această dată partea vătămată refuzând însă să-i dea.

Instanța de fond a mai reținut că denunțatorul Bereczky Iosif expert contabil a fost numit de inculpată ca lichidator judiciar la S.C. „MULTIMEC” SA Marghita, județul Bihor la data de 29 martie 1999.

După ce perfectase deja condițiile de plată pentru a-l menține în funcție pe Buda Dindelegan Valeriu, prin intermediul acestuia inculpata l-a invitat la ea în birou și pe Bereczky Iosif, căruia i-a comunicat că pentru a fi în continuare lichidator, trebuie să-i achite 1/3 din retribuiția pe care o încasa deoarece „nu lucrează singur în dosar”.

În acest context, temându-se a nu fi și el schimbat ca lichidator, așa cum se întâmplase cu predecesorul său Coroiu Sergiu, luând deja cunoștință că și Buda Dindelegan Valeriu procedează la fel și Bereczky Iosif a acceptat condițiile impuse de inculpată, în limitele procentului pretins de 1/3 din încasări.

I-a achitat astfel următoarele sume:

- 22 milioane lei la 6 mai 1999;
- 58 milioane lei la 30 octombrie 1999;
- 44 milioane lei la 1 martie 2000;
- 42 milioane lei la 29 iunie 2000;
- 40 milioane lei la 14 aprilie 2000, în total 206 milioane lei.

Acești bani fie au fost duși în biroul inculpatei, fie acasă la ea, în condițiile și împrejurările arătate cu lux de amănunte în denunțurile aflate la dosar.

Ambii denunțatori au arătat că inculpata făcea cheltuieli mari pentru reînnoirea apartamentului din Oradea, pentru refacerea casei părintești din

Santandrei, compensarea dreptului la casă convenit unui frate din Germania sau pentru fiica ei din prima căsătorie, achiziționarea diferitelor bunuri și întreținerea celor 2 autoturisme Dacia Nova și Opel producție 1990.

În sarcina inculpatei s-a mai reținut că la data de 4 septembrie 2000, l-a anunțat telefonic pe lichidatorul Bereczky Iosif să vină urgent la tribunal, unde mai era așteptată de martorul Tiril Radu Marius, venit cu mașina sa.

Cu această ocazie, inculpata l-a informat pe Bereczky Iosif că ar fi găsit un cumpărător „serios” pentru S.C. „MULTIMEC” SA Marghită și că merg la sediul unității pentru a perfecta vânzarea.

Au plecat împreună la societate unde se aflau Cardoso Viorel, paznicul Târnovan Florian, administratorul Morar Ion cât și Talpoș Viorel.

Făcând abstracție de existența administratorului care a fost solicitat doar pentru prezentarea listelor de inventar și de poziția lichidatorului judiciar, s-a încheiat procesul-verbal de negociere a utilajelor, clădirilor și a terenurilor unității către Cardoso Viorel cu suma de 4.756.000.000 lei, menționându-se în act că „se vinde societatea în starea în care a fost văzută” și că din prețul stabilit se va achita pe 5 septembrie 2000 suma de 500 milioane lei, iar diferența în rate lunare de câte 500 milioane lei, până la achitarea integrală.

Lichidatorul Bereczky Iosif a refuzat să semneze procesul-verbal de negociere, semnat doar de inculpată și de cumpărător, tranzacția având loc în prezența martorului Tiril Radu Marius prieten cu cumpărătorul, opoziția lichidatorului judiciar fiind atât asupra prețului, considerat mult prea redus, cât și asupra unora din bunurile tranzacționate care erau deja vândute.

Fără a ține seama de obiecțiunile lichidatorului judiciar, inculpata a permis cumpărătorului Cardoso Viorel să pună lacăte la toate intrările și ieșirile din hale și clădiri iar la plecare, deși Talpoș Viorel i-a confirmat că unele din bunurile existente în unitate au fost deja cumpărate de el, a comunicat celor prezenți că bunurile societății au fost vândute integral lui Cardoso Viorel și că ei își vor înceta activitatea.

A doua zi, în calitate de judecător sindic, inculpata a și încheiat contractul autentic de vânzare-cumpărare a activelor societății „MULTIMEC” SA Marghita, în condițiile negociate, pe care l-a semnat personal ca vânzător.

În aceeași zi, considerând că vânzarea este nelegală, fiind încheiată și în fraudă societății și a creditorilor acesteia, reprezentați de Buda Dindelegan Valeriu, atât el, lichidatorul judiciar Bereczky Iosif cât și F.P.S. Oradea au solicitat tribunalului anularea vânzării și înlocuirea inculpatei ca judecător sindic, cauză ce a format obiectul dosarului Tribunalului Oradea nr:6295/2000.

Instanța de fond a mai avut în vedere că inculpata avea ca judecător Sindic competența de control asupra activității administratorului și a lichidatorului, nefiindu-i îngăduit a se subroga acestora în drepturile și obligațiile ce le reveneau exclusiv în temeiul legii.

Semnificativ pentru instanță a fost faptul că, cumpărătorul Cardoș Viorel nu a făcut nici o ofertă scrisă de cumpărare, însă s-a prezentat la sediul societății dotat cu lacăte și sigilii în condițiile în care anterior nu se făcuse vreo publicație de vânzare pentru ziua de 4 septembrie 2000.

Pe de altă parte din probele administrate în cursul procesului penal a rezultat că la societatea respectivă, anterior vânzării s-a prezentat de mai multe ori martorul Sandor Istvan Attila interesat de cumpărarea firmei pentru Grupul german B.I.V. Leasing Gmbh, fiind de notorietate interesul manifestat de acesta, care i-a transmis administratorului intențiile grupului pe care îl reprezenta, acceptând ca preț de pornire a licitației suma de 20 miliarde de lei.

În aceste condiții, chiar dacă acest preț s-ar fi redus, totuși oferta era mult mai atractivă și cu mult peste prețul tranzacționat cu Cardoș Viorel.

Reținând situația de fapt descrisă mai sus prima instanță a constatat că în drept, faptele comise de inculpată, de a pretinde și primi ca judecător sindic cu atribuții de control, în mod repetat de la cei doi denunțatori sumele de 750 milioane și respectiv 206 milioane lei realizează conținutul infracțiunilor de luare de mită în formă continuată prevăzută de art.254 alin.1 și 2, cu aplicarea art.41 alin.2 Codpenal.

Fapta aceleiași inculpate, care în calitate sa de judecător sindic a încălcat cu știință dispozițiile legale, a tranzacționat, încheiat și semnat contractul de vânzare-cumpărare pentru SC „MULTIMEC” SA Marghita cauzând prejudicii de peste 15 miliarde lei și a vândut cu rea credință bunuri deja vândute și achitate de partea vătămată Talpeș Viorel prejudiciindu-l și pe acesta, a fost calificată de instanță ca întrunind elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor legale ale persoanelor, prevăzută de art.246 raportat la art.248¹ Cod penal, în formă calificată și continuată.

Împotriva sentinței penale pronunțate de Curtea de Apel Bacău au declarat recurs Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Bacău, inculpata Roșca Mariana, soțul inculpatei Roșca Virgiliu și terțul cumpărător Cardoso Viorel.

Criticile invocate de parchet vizează latura penală a cauzei sub aspectul nelegalității constând în omisiunea instanței de a aplica inculpatei pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art.64 lit.c Cod penal și a omisiunii de a preciza suma până la concurența căreia s-a dispus menținerea sechestrului asigurator aplicat asupra bunurilor imobile ale inculpatei.

În motivele de recurs ale parchetului se critică și latura civilă apreciindu-se că hotărârea pronunțată este nelegală prin omisiunea instanței de a preciza, în concret, modalitatea de restabilire a situației anterioare săvârșirii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor cu consecințe deosebit de grave.

Se susține că instanța trebuia să oblige pe terțul cumpărător Cardoso Viorel să restituie bunurile ce formează obiectul contractului menționat către SC „MULTIMEC” SA Marghita și partea civilă Talpoș Ioan și să dispună restituirea sumei de 500 milioane lei terțului cumpărător, sumă plătită de acesta cu titlu de preț al vânzării.

În completarea motivelor de recurs s-a mai invocat greșita soluționare de către prima instanță a laturii civile prin încălcarea dispozițiilor art.14 alin.2 și art.24 alin.1 și 2 Cod procedură penală, în cauză apreciindu-se că sunt incidente dispozițiile art.348 Cod procedură penală a căror aplicare se impunea.

Recursul formulat de inculpata Roșca Mariana vizează, în primul rând un caz de nulitate absolută prevăzut de art.197 Cod procedură penală, recurenta susținând că în cauză au fost încălcate dispozițiile legale imperative privind competența materială a organului care a efectuat urmărirea penală și care a sesizat instanța în raport de dispozițiile art.28 din Legea nr.78/2000, în sensul că urmărirea penală a fost efectuată de un procuror care nu făcea parte din secția specializată în efectuarea urmăririi penale, respectiv secția pentru combaterea corupției și criminalității organizate.

Pe fondul cauzei inculpata recurentă critică hotărârea pentru greșita sa condamnare pentru infracțiunile de luare de mită, considerând pe de o parte că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită deoarece faptele s-au comis referitor la un act care nu intra în atribuțiile de serviciu ale inculpatei, iar pe de altă parte că declarațiile celor doi denunțatori sunt contradictorii, inconsecvente și nesincere, neconfirmate de vreo altă probă administrativă în cauză.

Aceeași critică, în sensul că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii, este susținută de recurentă și în ceea ce privește infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, deoarece consideră inculpata că în atribuțiile judecătorului sindic intră și dreptul de a încheia contracte de vânzare-cumpărare a activelor unei societăți aflate în lichidare, conform art.80 din Legea nr.64/1995, inculpata procedând astfel și în alte cazuri.

Recurenta solicită în principal, admiterea recursului, casarea hotărârii pronunțate și restituirea cauzei la Parchetul Național Anticorupție căruia consideră că îi revine competența materială de a efectua urmărirea penală, iar în subsidiar, cu privire la fondul cauzei solicită ca după casare și în urma rejudecării să se dispună achitarea sa în temeiul art.11 pct.2 lit.a și art.10 lit.a Cod procedură penală cu toate consecințele ce decurg din aceasta.

Recursul formulat de terțul cumpărător Cardoso Viorel critică hotărârea primei instanțe atât sub aspectul laturii penale considerând că nu sunt întrunite

elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, cât și în ceea ce privește soluționarea laturii civile a cauzei pe care o apreciază ca fiind greșită.

Recurentul susține că încheierea contractului nu a prejudiciat vreo persoană, acționarii sau creditorii societății respective neconstituindu-se părți civile în cauză, iar contractul încheiat de inculpată nu este lovit de nulitate absolută deoarece nu s-a stabilit existența sau caracterul ferm al unei oferte mai avantajoase pentru societate.

În fine, recurentul mai critică hotărârea și pentru nelegala aplicare și menținere a sechestrului asigurator asupra bunurilor societății „Multimec” Marghita pe care a cumpărat-o cât și pentru greșita dispoziție privind restituirea unor bunuri ale unor persoane care nu au avut calitatea de părți în proces.

Precizează recurentul că, citarea sa în calitate de terț cumpărător a fost nelegală deoarece această calitate este inexistentă în procesul penal.

Curtea, verificând actele și lucrările de la dosar, hotărârea pronunțată în cauză, în raport de criticile formulate, cât și din oficiu în limita prevăzută de art.385⁹ alin.3 Cod procedură penală constată că recursurile formulate de inculpata Roșca Mariana, terțul cumpărător Cardoso Viorel și de către soțul inculpatei Roșca Virgil sunt neîntemeiate pentru motivele ce urmează.

Critica privind incompetența materială a organului care a efectuat urmărirea penală și care a sesizat instanța în raport de dispozițiile art.28 din Legea nr.78/2000 nu poate fi primită.

Faptelor comise de inculpată pentru care s-a efectuat urmărirea penală și s-a dispus în final condamnarea nu le-au fost reținute dispozițiile din Legea nr.78/2000, considerându-se că infracțiunile de luare de mită s-au consumat prin acte de pretindere, anterior intrării în vigoare a legii, astfel încât normele procedurale din legea specială nu sunt incidente.

În plus, Legea nr.78/2000 a instituit în cadrul parchetelor structuri specializate cu natură administrativă fără a se crea și o competență materială specială procurorilor din cadrul aceleiași unități.

Așa fiind, ~~nu sunt~~ incidente dispozițiile art.197 Cod procedură penală privind nulitățile absolute, nefiind vorba de o nesocotire a competenței materiale în cursul urmăririi penale.

Referitor la fondul cauzei Curtea reține, că potrivit art.97 din Legea nr.64/1995 (anterior modificării) tribunalul putea desemna un lichidator numai la propunerea judecătorului sindic, iar potrivit art.10 din aceeași lege, după modificările ei prin Legea nr.99/1999, judecătorul sindic are el însuși competența de a numi lichidatorul, prin hotărâre, de a-i stabili atribuțiile, de a-l înlocui și de a exercita controlul asupra activității acestuia.

Rezultă așadar că în ambele reglementări judecătorul sindic avea și a păstrat un rol determinant în desemnarea lichidatorului.

Cât privește contradicțiile existente în declarațiile denunțătorilor la care se referă recurenta inculpată este de observat că atât în faza urmăririi penale cât și în cea a cercetării judecătorești denunțătorul Buda Dindelegan Valeriu a fost constant în relatările sale, necorelarea între procentul convenit stabilit de inculpată și totalul sumelor remise de denunțător, rezultând din faptul că inculpata îi solicita de multe ori sume de bani în avans, urmând ca ulterior, pe măsură și în funcție de încasările lichidatorului conturile să fie reglate.

În declarațiile de la filele 124-125 urm.pen., denunțătorul a relatat că „am mai încasat diferite sume de bani și inculpatul m-a informat că îmi va aduce la cunoștință când au nevoie de diferite sume ca să reglăm ceea ce îmi dădeam până la suma impusă de ea.... În luna iunie mi-a cerut un avans din viitoarea mea retribuție”.

Același aspect este confirmat și în declarația de la fila 291 dosar instanță, „inculpata mi-a cerut 33 %, eu am acceptat 30 % din încasări, dar, practic, eu i-am dat cât mi-a cerut ea, uneori cerându-mi și în avans, cu mențiunea că ne vom regla ulterior”.

Aceste susțineri se coroborează cu înscrisurile sub semnătură privată conținând calculul făcut de inculpată cu privire la raportul dintre sumele încasate

de lichidator și cele achitate ei, probă materială aflată la dosarul de urm.pen., fila 152 și cu declarațiile martorului BocIOC Augustin și ale denunțatorului Bereczky Iosif care au relatat că aveau cunoștință de faptul că inculpata i-a pretins și a primit de la Buda diferite sume de bani.

Martorul Bereczky Iosif arată că a asistat și la discuții între inculpată și Buda având același obiect.

Astfel în declarația de la fila 140 urm.pen., precizează că inculpata „ne-a spus...(celor doi denunțatori), băieți v-am majorat procentul cu 20 %” afirmând că „ea răspunde și are nevoie de bani mai mulți”.

În continuare martorul a arătat că „Buda Dindelegan Valeriu a refuzat să dea 33 % și dădea numai 30 % din retribuție, lucru ce a declanșat discuții violente între cei doi... uneori aceste conflicte erau atât de acute încât trebuia să mediez între cei doi”.

Inculpata i-a relatat martorului că Buda nu mai vrea să-i mai dea 100 de milioane și ea nu are cu ce merge în concediu.

Același martor relatează acum, primind de la inculpată înscrisul cu calculul restanțelor, Buda Valeriu i l-a arătat, i-a explicat conținutul, el însuși refăcând socotelile și stabilind suma pe care Buda ar mai fi trebuit să i-o plătească inculpatei.

Pe de altă parte martorul BocIOC Augustin relatează că în mai multe rânduri Buda Valeriu și-a exprimat nemulțumirea că inculpata îi solicita sume mari de bani, martorul însoțindu-l pe Buda la începutul lunii ianuarie când a extras din bancă 150 milioane lei, din care 100 milioane i-a pus într-o sacoșă, s-a deplasat la tribunal, a intrat cu sacoșă în instituție și a ieșit apoi fără ea, precizându-i că a lăsat-o inculpatei.

Martorul l-a însoțit pe Buda Valeriu la tribunal și atunci când acesta din urmă a primit de la inculpată înscrisul sub semnătură privată ce conținea calculul menționat.

Martorul Brăder Ioan a făcut declarații cu privire la împrejurările în care s-a întâlnit cu denunțatorul Buda Valeriu, acesta din urmă relatând în același termen nemulțumirile exprimate de Buda cu privire la pretențiile inculpatei și la conținutul respectivului înscris.

În ce privește susținerea inculpatei în sensul că declarațiile martorului Bereczki Iosif sunt contradictorii, este de arătat că martorul a făcut atât în fața procurorului cât și a instanței declarații detaliate și constante cu precizări ce nu au contrazis, ci au completat cele afirmate anterior.

În nici o declarație martorul nu susține – așa cum pretinde inculpata – că recurenta ar fi condiționat majorarea retribuției de lichidator de achitarea unor sume.

Dimpotrivă a relatat că inculpata însăși a avut inițiativa majorării retribuției fără ca lichidatorul să fi solicitat, inculpata motivând că și ei îi sunt necesari mai mulți bani.

Referitor la susținerea inculpatei în sensul că în cauză nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu, deoarece în atribuțiile judecătorului sindic intră și dreptul de a încheia contracte de vânzare-cumpărare a activelor societății aflate în lichidare, este de observat că o astfel de apărare este infirmată de dispozițiile legale aplicabile în speță.

Art.80 din Legea nr.64/1995, invocat de recurenta inculpată se referea la măsurile premergătoare lichidării propriu-zise a unei societăți și autoriza judecătorul sindic să procedeze la valorificarea bunurilor perisabile sau supuse deprecierii iminente, iar potrivit alin.3 al aceluiași articol, pentru a proceda la vânzarea de bunuri importante din averea debitorului erau necesare acordul prealabil al adunării creditorilor și autorizația tribunalului.

În cauză nici unul din activele societății, vândute de inculpată nu făceau parte din categoria bunurilor perisabile sau supuse deprecierii iminente.

În ce privește procedura vânzării de către judecătorul sindic, legea face trimitere la dispozițiile Codului de procedură civilă referitor la executarea silită,

act normativ care prin nici o dispoziție nu autorizează judecătorul să încheie în numele debitorului vreun act material.

Dealtfel dispozițiile art.80 din Legea nr.64/1995 au fost modificate prin Legea nr.99/1999 intrată în vigoare la 13 decembrie 1999, astfel că fapta de abuz reținută în sarcina inculpatei a fost comisă ulterior acestei modificări, în anul 2000.

După modificarea legii atribuțiilor judecătorului sindic sunt expres prevăzute în art.10, iar în art.23 lit.i se stabilește exclusiv în sarcina lichidatorului să încheie contracte de vânzare-cumpărare, modificându-se și dispozițiile privind vânzarea bunurilor perisabile care în conformitate cu art.84 alin.2 poate fi încheiată numai de lichidator.

Art.100 și urm.din lege reglementează procedura lichidării precizându-se că „lichidarea bunurilor din averea debitorului va fi efectuată de lichidator sub controlul judecătorului sindic”, iar acesta din urmă „va da, printr-o încheiere dispoziție lichidatorului să efectueze actele și operațiunile de lichidare”.

În ce privește imobilele legea statuează că se va putea proceda la vânzarea directă numai la propunerea lichidatorului, iar în măsura în care debitorul are obiecțiuni, acestea trebuie soluționate de judecătorul sindic printr-o sentință publicată în două ziare locale.

În acest sens art.102 prevede că „vânzarea va putea fi făcută, sub sancțiunea nulității, numai după 20 de zile de la data ultimei publicații în ziar” iar potrivit art.105 „lichidatorul va încheia contractele de vânzare-cumpărare”.

Rezultă așadar că apărările inculpatei nu pot fi primite, prin probele administrate în cauză dovedindu-se neîndoielnic că inculpata se face vinovată de comiterea infracțiunilor de luare de mită și abuz în serviciu contra intereselor persoanelor în formă calificată.

Dealtfel, instanța de fond a analizat în detaliu apărările inculpatei făcând trimitere la probele administrate și la legătura dintre acestea și a înlăturat motivat susținerile lipsite de suport probatoriu, așa încât o reluare și reanalizare a acestora nu se mai impune.

Referitor la criticele formulate de recurentul terț cumpărător Cardoș Viorel, Curtea apreciază că acestea sunt neîntemeiate.

Susținerea că în cauză nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor nu poate fi invocată de acest recurent, el neavând posibilitatea de a critica soluția primei instanțe sub aspectul laturii penale.

Acesta are doar calitatea de persoană care se consideră vătămată într-un interes legitim printr-o măsură a instanței – în sensul art. 385⁵ cu referire la art. 362 alin. 1 lit. f din Codul de procedură penală - și care a fost introdusă în cauză pentru a-i face opozabile dispozițiile instanței cu privire la anularea contractului încheiat prin comiterea unei infracțiuni și în care este parte.

Pe de altă parte, pentru considerentele arătate cu ocazia analizei motivelor de recurs formulate de inculpată, critica apare și ca nefondată.

Eronată este și susținerea că încheierea contractului de către inculpată nu a prejudiciat vreo persoană, acționarii sau creditorii societății, care nu s-au constituit părți civile.

Din actele depuse la dosar rezultă că pe rolul Tribunalului Bihor se află, înregistrate sub nr. 6295/2000 cererile de anulare a contractului formalate de persoanele vătămate prin acest contract, care au înțeles să sesizeze separat instanța civilă.

Faptul că aceste persoane vătămate au ales calea civilă pentru a-și recupera paguba nu poate conduce la concluzia că prin fapta inculpatei nu s-a produs un prejudiciu.

Pe de altă parte chiar și în ipoteza în care persoanele vătămate nu ar fi acționat, nu se poate concluziona în sensul că nu ar exista prejudiciu.

Disponibilitatea persoanei vătămate în a-și repara paguba nu poate constitui un astfel de criteriu.

Pe de altă parte susținerea recurentului că, contractul încheiat de inculpată nu este lovit de nulitate întrucât nu s-a stabilit existența sau caracterul ferm al unei oferte mai avantajoase pentru societate, este deasemenea neîntemeiată.

Martorii Bulboacă Tatiana, Morar Ioan, Bereczky Iosif și Sandor Istvan au relatat aspecte cu privire la demersurile făcute de societatea B.I.V. Leasing Gmbh pentru cumpărarea activelor și cu privire la oferta aceasta, sens în care societatea MULTIMEC a primit, prin fax, un înscris conținând oferta.

Pe de altă parte, cauza de nulitate o constituie lipsa abilitării vânzătorului – în speță inculpata Roșca Mariana – de a încheia actul, temeiul juridic al desfășurării contractului fiind dispozițiile art.348 Cod procedură penală, respectiv restabilirea situației anterioare.

Ca urmare, orice altă cauză civilă care determină nevalabilitatea actului este lipsită de relevanță atâta timp cât însăși încheierea contractului constituie o faptă penală ale cărei urmări se impun a fi înlăturate conform art.348 Cod procedură penală.

Cât privește restituirea dispusă de instanță cu privire la bunuri ale unor persoane care nu au avut calitate de părți, dispoziție considerată nelegală de recurent, este de arătat că temeiul legal ce permite instanței să dispună restituirea bunurilor cumpărate și respectiv a prețului primit este cel arătat și anume art.348 Cod procedură penală care obligă la restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunii.

Referitor la calitatea procesuală a cumpărătorului, care nu este parte a acțiunii penale, este de observat că întrucât instanța avea obligația să restabilească situația anterioară, în mod corect a dispus citarea acestuia pentru a participa la proces și pentru ca hotărârea să-i fie opozabilă.

Dealtfel legiuitorul a recunoscut implicit o astfel de posibilitate atunci când a acordat dreptul de a exercita calea de atac „oricărei persoane ale cărei interese legitime au fost vătămăte printr-un act al instanței”.

În sfârșit, în ceea ce privește măsura indisponibilizării bunurilor cumpărate de recurentul Cardoso Viorel în baza contractului autentificat sub nr.3528 din 5 septembrie 2000, este de observat că instanța a restabilit situația anterioară, după ce a dispus anularea contractului de vânzare cumpărare menționat.

Ca efect al anulării actului bunurile se reîntorc în patrimoniul societății MULTIMEC, astfel că instanța pentru a individualiza bunurile indisponibilizate s-a referit la activele societății MULTIMEC, fără a face vorbire de recurentul Cardoș Viorel în patrimoniul căruia nu se mai pot afla bunurile dobândite printr-un contract anulat de instanță, astfel că nu poate fi vorba de o „confiscare” a unor bunuri aparținând lui Cardoș, așa cum susține acesta.

În plus, drepturile recurentului Cardoș Viorel sunt apărute prin repunerea acestuia în situația anterioară tranzacției, a contractului de vânzare nelegal, așa cum dealtfel a reținut instanța de fond în considerentele hotărârii pronunțate (fila 29) și în dispozitiv.

Privitor la motivele de recurs invocate de parchet, Curtea îl apreciază ca întemeiat doar pe cel referitor la omisiunea instanței de a aplica inculpatei pedeapsa complementară a interzicerii dreptului prevăzut de art.64 lit.c Cod penal.

Într-adevăr, potrivit art.64 lit.c Cod penal, pedeapsa complementară în acest caz constă în interzicerea „dreptului de a ocupa o funcție sau de a exercita o profesie de natura aceleia de care s-a folosit condamnatul pentru săvârșirea infracțiunii”.

În speță, inculpata s-a folosit de funcția pe care o avea, respectiv aceea de judecător sindic pentru a săvârși infracțiunile pentru care a fost condamnată, astfel că se justifică și interzicerea drepturilor de a ocupa o astfel de funcție pe durata pedepselor complementare aplicate de instanța de fond.

Referritor la celelalte critici despre care Curtea apreciază că nu pot fi primite, este de observat că din cuprinsul hotărârii pronunțate de prima instanță rezultă cu claritate, care sunt bunurile imobile ale inculpatei asupra cărora s-au menținut sechestrurile asigurătorii, necesare pentru garantarea executării confiscării speciale, dar și suma ce face obiectul acestei confiscări, respectiv 956.000.000 lei pe care inculpata a fost obligată să o achite statului, astfel că este evidentă suma până la concurența căreia se menține măsura indisponibilizării.

Rezultă deasemenea din sentința pronunțată care este modalitatea de restabilire a situației anterioare săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu, avută în vedere de instanță.

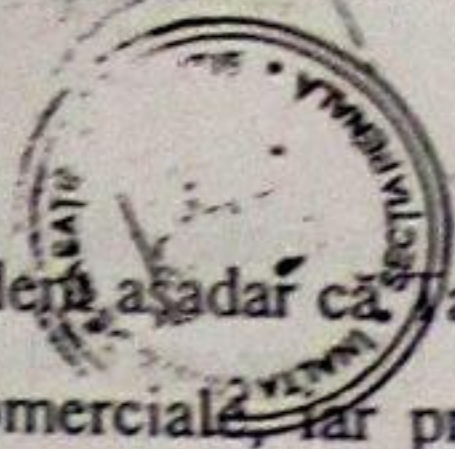
Se precizează în hotărâre că „prin repunerea părților în situația anterioară vânzării, terțul cumpărător Cardoso Viorel.... este obligat să readucă în patrimoniul S.C. MULTIMEC SA Marghita toate bunurile ce au format obiectul contractului de vânzare-cumpărare din 5 septembrie 2000 autentificat la nr.3528 la notarul public Lucian Floare din Oradea, inclusiv cele care la data vânzării erau proprietatea părții civile Talpoș Ion și evaluate în total la 268.187.920 lei identificând în continuare acele bunuri.

Pe de altă parte s-a dispus și repunerea în situația anterioară în ceea ce-l privește pe terțul cumpărător, fără a se specifica însă suma ce urmează a-i fi restituită și care a fost achitată de acesta cu titlu de preț, considerându-se că este un aspect ce urmează a se clarifica cu ocazia executării hotărârii, dat fiind faptul că terțul cumpărător Cardoso Viorel deși a fost legal citat nu s-a prezentat în instanță pentru a-și susține interesele.

În ce privește susținerile procurorului în completarea motivelor recursului declarat de parchet referitor la presupusa omisiune a instanței de a dispune anularea contractului în temeiul art.348 Cod procedură penală, este de arătat că instanța, în considerentele hotărârii, la pag.28 se referă expres la restabilirea situației anterioare comiterii infracțiunii „în conformitate cu art.348 Cod procedură penală și art.170 din același cod”.

Nici cea din urmă critică care vizează latura civilă a procesului penal considerată a fi greșit soluționată, nu poate fi primită.

La fila 213 dosar urmărire penală există o cerere semnată de Talpoș Ioan, în calitate de administrator al S.C. METALPROD SRL, care în numele societății solicită să reintre în posesia bunurilor cumpărate de la SC MULTIMEC SA, în cursul anului 2000 și care prin contractul încheiat de inculpatul Cardoso Viorel au fost revândute abuziv acestuia din urmă.

Este evident, aşadar că Valpoş Ioan a acţionat în calitate sa de reprezentant al societăţii comerciale, iar prin admiterea cererii formulate, în temeiul art.14 alin.3 lit.a din Codul de procedură penală s-a soluţionat acţiunea civilă prin desfiinţarea contractului de vânzare-cumpărare încheiat de inculpată şi restabilirea situaţiei anterioare comiterii infracţiunii, ajungându-se pe această cale ca bunurile respective să reentre în patrimoniul societăţii reprezentate.

Pentru toate aceste considerente Curtea apreciază că recursurile declarate în cauză de inculpată şi terţul cumpărător sunt nefondate, astfel că le va respinge că atare în temeiul art.385¹⁵ pct.1 lit.b Cod procedură penală, iar cel declarat de parchet este întemeiat numai în limitele arătate.

Ca urmare Curtea va admite recursul parchetului, va casa hotărârea atacată numai în ceea ce priveşte omisiunea aplicării pedepsei complementare a interzicerii drepturilor prevăzute de art.64 lit.c Cod penal şi va dispune în consecinţă.

Cât priveşte recursul declarat de soţul inculpatei, Roşca Virgil, Curtea reţine că acesta a exercitat calea de atac în temeiul dispoziţiilor art.385² cu referire la art.362 alin.2 Cod procedură penală şi nu a formulat motive de recurs, astfel încât Curtea va respinge şi recursul acestuia ca nefondat, constatând că nu sunt motive de casare.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite, în parte, recursul declarat de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Bacău împotriva sentinţei penale nr.24 din 11 decembrie 2001 a Curţii de Apel Bacău.

Casează hotărârea atacată, numai cu privire la omisiunea aplicării faţă de inculpata Roşca Mariana a pedepsei complementare prevăzută de art.64 lit.c din Codul penal, pe lângă fiecare din cele 3 pedepse principale aplicate.

În baza art.65 din Codul penal interzice inculpatei dreptul prevăzut de art.64 lit.c din Codul penal pe o durată de 8 ani și respectiv 4 ani, urmând ca aceasta să execute pedeapsa complementară de 8 ani interzicerea dreptului prevăzut de art.64 lit.c din Codul penal.

Mentține restul dispozițiilor sentinței atacate.

Respinge, ca nefondate, recursurile declarate de inculpata Roșca Mariana, Roșca Virgiliu și terțul cumpărător Cardoso Viorel declarate împotriva aceleiași sentințe.

Obligă pe recurenți să plătească statului sumele de câte 1.000.000 lei cheltuieli judiciare.

Pronunțată în ședință publică, azi 29 mai 2003.

PREȘEDINTE,
C.S.Marica

JUDECĂTOR,
I.Griga

JUDECĂTOR,
M.C.Buta

MAGISTRAT ASISTENT,
M.Dumitrașcu

Red.MCB
Dact.AE

LUMEA JUSTITIEI.RO

ROMANIA
Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală
Prezenta copie fiind conformă cu originalul aflat în dosar
nr. 473/2003
se legalizează de noi, anulându-se timbrele legate
MAGISTRAT ASISTENT ȘEF

4 martie 2004

